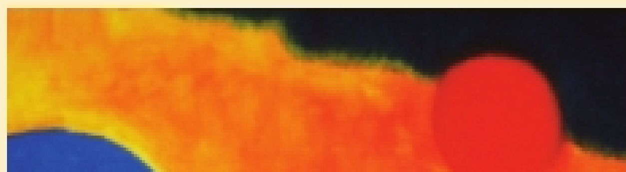
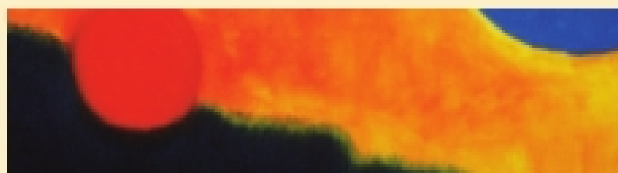

Ασημίνα Λαμπράκου

νοτιοανατολικό βλέμμα

Ενδυμίων

Ασημίνα Λαμπράκου

νοτιοανατολικό βλέμμα

Της ίδιας: οι απέναντι, Αθήνα 2012

ISBN: 978-960-9545-31-0
2014 ΕΝΔΥΜΙΩΝ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
endymionpublic@yahoo.gr
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ
Νικολε–τάκης
Σοφούλη 3, 151 21 Πεύκη Τηλ. 210 80 20 153
www.nikoletakis.gr
e–mail: info@nikoletakis.gr

Ασημίνα Λαμπράκου

νοτιοανατολικό βλέμμα

Ενδυμίων

ερωτικό

Αν στου δωματίου τη περιγραφή επικεντρωνόμουν
Πώς δηλαδή φωτίζονταν τα πρόσωπα
Ποια η επιρροή των κάδρων στη στιγμή
Τα σκεπάσματα
Η ζέστη ή η δροσιά
Ο όροφος κι οι θόρυβοι απ' το δρόμο
Θα στερούσα στα σίγουρα τη φαντασία σου
Από το να σε τοποθετήσει εντός του γεγονότος
Παράπλευρα ή ευθέως
Κι έτσι να μοιραστείς παράλληλα την εμπειρία
Αν πάλι μιλούσα για το ζευγάρι
Ηλικία
Σώματα
Και πρόσωπα
Οι πρώτες κινήσεις οι ανιχνευτικές
Οι επόμενες
Τα λόγια
Οι ψίθυροι
Τ' αγγίγματα
Έλεος δεν θα έδειχνα
Στην ανάγκη σου να βγει στον στεναγμό
Το πρόσωπο του αγαπημένου σου ή αυτής που ονειρεύεσαι
Έτσι λοιπόν, το ποίημα περιορίστηκε σ' αυτό:

Δυο τρεις κινήσεις αδέξιες
– θα μπορούσες να το πεις

αποτυχημένες προσπάθειες –
νίκησαν την αμηχανία
κι έπειτα…
έπειτα, τα σώματα ταίριαξαν τις ανάσες τους
διαβάζοντας τις ξεχωριστές ιστορίες τους ._

έσω εξορία...

...είναι αυτός ο πόνος στο υπογάστριο που ακινητεί
το νου και νεκρώνει τη σκέψη μου
τα μάτια της γάτας που μεγαλώνουν στο σκοτάδι
και με καλούν
τα παιχνίδια της
ο καιρός που χαμηλώνει κι ο θόρυβος από την
οικοδομή που σου τραβάει την προσοχή
έσω εξορία είναι οι σκέψεις που γεννιούνται μέσα
σου κλωτσώντας χαλίκια
οι δουλειές του νοικοκυριού που σε περιμένουν
η συναίσθηση του καθήκοντος
τα καθήκοντα
ο χρόνος αμνημόνευτος από γεγονότα
ο έρωτας
τα σφυριά που καρφώνουν τις απόψεις στον τοίχο
του χαρακτήρα σου
η δολιότητα της αναμονής
η βροχή που σταλάζει ελπίδα
η ελπίδα
η αγάπη που εξελίσσεται ανάμεσα σε δύο

η μανία σου να αφήνεις τον τόπο
λουσμένο με φως ._

σαν γαλάζιο που ξεβάφει

πόση υπομονή να στριφώνεις
τις μοναξιές του κόσμου
να διπλώνεις τις ανησυχίες του
τις αγωνίες
πόση επιμονή να συνθέτεις συμμετρικά τις επιδιώ-
ξεις, τις επιθυμίες, τις αντιρρήσεις, τις διαφωνίες
η εμμονή από την άλλη να τοποθετείς αντικριστά
τις λεπτομέρειες για να συνάξεις συμπεράσματα
και να ορίσεις πορεία
να πιστέψεις
να ερωτευτείς
ν' αγωνιστείς
κι ας γράφονται λάθος οι λέξεις
θα έχουν την αιτία τους
όλα χρειάζονται
κι η άσκηση αυτή να ταιριάσεις τα σοσόνια
τι νομίζεις;
εύκολο είναι;
να μη στραβώσουν οι γραμμές της ύφανσης
να μη ξεχειλώσουν τα λάστιχα
στο μήκος να ταιριάζουν
οι φτέρνες να 'ναι η μια μέσα στην άλλη
κι ύστερα... αυτή η λεπτομέρεια
οι δαντελίτσες στο τελείωμα...
να αγγίζονται σαν κεραμίδια
σαν να μαρτυρούν την αγάπη και την έγνοια
τι νομίζεις;

εύκολο είναι;
όλα χρειάζονται
όλα χρειάζονται για να ’χεις εκείνη τη μέρα ν’ ακου-
μπήσεις όταν θα έρθει η ώρα σου να ψιθυρίσεις
όπως εκείνος στον Κεμάλ,
ποτέ αυτός ο κόσμος δε θα αλλάξει ._

– με τη βροχή που κρύβονται
τα πουλιά στην πόλη;

– με τη βροχή που κρύβονται τα πουλιά στην πόλη; η φωνή της χρησιμοποίησε με τον ιδιόμορφο προσωπικό της τρόπο τα μάγουλα σαν αντηχεία κι η ερώτηση γέμισε το βλέμμα μου

ακολουθούν τή γραμμή του ορίζοντα που χαμηλώνει κι εκτελούν χαμηλές πτήσεις στα πέριξ των αυλών, κήπων και πλατειών
ανακαλύπτουν κοιλώματα να ζεστάνουν τα κορμάκια τους ή τελούν λιτανείες σπόρων που ξέμειναν μετανάστες σε χώματα αλειτούργητα
έπειτα, χτυπούν τα φτερά τους να διώξουν την αμηχανία από το άγγιγμα της βρεγμένης γης μπορεί... μπορεί κι από χαρά για το ίδιο...
πρωταγωνιστές θεάτρου των ανέμων κι οι μετεωρισμοί εδάφους άγνωστο ποια επίδραση ασκούν πάνω τους
ωστόσο, ώρες πολλές πριν το ξημέρωμα, δοκιμάζουν συγχορδίες φωνών καλώντας τον χειμώνα να πάρει θέση στα γεγονότα ._

θόρυβος και σκόνη

μη μου ζητάτε κύριε να μιλήσω
δε μπορώ

θόρυβος και σκόνη
κυρίως σκόνη
να μη μπορείς να διακρίνεις
να πεις: κρίμα!
κρίμα η ζωή που χάθηκε
να κλέψει τ' ανεπίστροφο τη λαλιά σου
να σπαράξεις

μόνο ένα όνειρο έχω να αναφέρω
με βήμα γρήγορο και βιαστικό
στο δρόμο για το βουνό βγαίναμε
είχα δώσει μια πρόχειρη μάσκα /χειρουργική/
στο Γιάννη
κι έπειτα στράφηκα μπροστά
κανένα από τα βουνά της ενήλικης ζωής μου
μον' εκείνο της πρώτης εφηβείας
των κρυφών ερώτων και των αποχών
πάνω από το σχολείο /θυμάσαι;/
στήναμε αντάρτικο ντυμένοι έφηβοι

στολή παραλλαγής στους δισταγμούς
και τις ενστάσεις της ωριμότητας
να σώσουμε τη δυναμική μας από την αμφιβολία
και τα αμφίθυμα νοήματα

αντιπερισπασμός στις αφαιμαγμένες από ζωή,
αξίες

όμορφοι και γελαστοί
φτεροπόδαροι
όπως μόνο η νιότη άγιους τους ήρωες ζωγραφίζει

μη ρωτήσεις!
όχι!
την έκβαση δεν ξέρω
μητ’ ο Γιάννης απάντησε στο τηλέφωνο ._

μια μερα σαν κι αυτή...

μπαίνεις στο πιο μεγάλο super market και,
μετά από μια ώρα περιήγηση,
“γεμίζεις” το καρότσι σου μ’ ένα κόκκινο, βαθύ,
βερνίκι των νυχιών
αμφίβολο αν το χρησιμοποιήσεις ποτέ!

βάζεις, όπως δεν το συνηθίζεις ποτέ,
ανάμεσα σε σένα και το πάτωμα
ένα ζευγάρι μωβ σανδάλια
αρνείσαι τη καυτή επαφή!

μια μέρα σαν κι αυτή

δεν έχεις ανάγκη τα ρούχα σου,
αλλά φοβάσαι τους σεισμούς!

έχεις ανάγκη να κουβεντιάσεις,
όχι να μιλήσεις,
πολύ περισσότερο να τσατάρεις ή ν’ ακούσεις!

μια μέρα σαν κι αυτή

γυρίζεις τη πλάτη στη βιβλιοθήκη κι ανάμεσα στις
δύο, θα διαβάσεις στην εφημερίδα εκείνη τη στήλη
που δε σε μελαγχολεί,
θα φας κοκκινιστό με πουρέ
ένα χωνάκι παγωτό βανίλια

και, πριν οι καμπάνες καλέσουν στον εσπερινό,
ένα βαρύ γλυκό σε χοντρό άσπρο φλιτζάνι
θα ’χεις σερβίρει στην ημέρα σου!

θα βάλεις τη παλιά κασέτα
ν’ ακούσεις το Cinnamon Girl
κι ας κινδυνεύει το μηχάνημα να χαλάσει μασώντας
τη γέρικη κορδέλα!

ανακαλείς μνήμες!
και το βράδυ,
παιδί ξαπλώνεις αναμεσίς των γονιών σου,
στο μωσαϊκό της βεράντας του πατρικού
κι ας είναι κουνούπια και σαμιαμίδια!
θα ’ναι εκείνοι εκεί να διώχνουν
τους φόβους...

μια μέρα σαν κι αυτή

θα ντυθείς μόνο άσπρα
ένα ζευγάρι κόκκινα πέδιλα
και στον κάθε καρπό,
μια σταγόνα από εκείνη τη κολόνια,
που μυρίζει έρωτα!
στο πρόσωπο θα φορέσεις τον εαυτό σου,
ένα χαμόγελο...
και το βράδυ στο θέατρο
καθώς ο άνεμος,
αδύναμος,

θα σου μπερδεύει τα μαλλιά
θα λες:
– άλλος με χαϊδεύει...

μια μέρα σαν κι αυτή

διαλέγεις να μην ονειρευτείς
μήτε να επιθυμήσεις
προσμένεις οι άλλοι να το κάνουν
για σένα
να σ’ ονειρευτούν
να σ’ επιθυμήσουν
...

υ.γ. “Ελλάδα εν καμίνω”, γράφουν...

το μεσημέρι εκείνο του Απρίλη

Το μεσημέρι εκείνο του Απρίλη
είχε για την περίσταση ντυθεί γυναίκα
και, παρά τη προσπάθεια ενός κυπαρισσιού
ασφυκτιούσε στο σακάκι του μέσα

Κάτι η αγωνία της αναμονής
κάτι η αβεβαιότητα της συνάντησης
οι παλάμες του ίδρωναν
και τσάκιζαν τους μίσχους των λουλουδιών που
κράταγε

Στη στιγμή
δυο λόγια ευχαρίστησης
κι εκείνα τα βλέμματα με τις κάθετες ρυτίδες ανά-
μεσα στα μάτια
που διηθούν την αλήθεια στο βάθος τους
Οι συστάσεις

Διακριτικά δόθηκε το στίγμα του σημείου
Δίπλα του η αμηχανία στη σιωπή της αναγνώρισης
Αιφνιδιασμένο το μεσημέρι εκείνο του Απρίλη
ανασκεύασε τις εντυπώσεις του
κι απλώθηκε ενθουσιασμένο στα συμπεράσματά
του

Δυο ακόμη λόγια
Ένα αχ! Του ποιητή

συνοδεία στ’ όνομά της
Τα μπουκέτα τακτοποιήθηκαν στο βάζο
Λίγο νερό για δροσιά
κι η διαδρομή ως το γειτονικό καφέ
γέμισε απόγευμα και νέες συστάσεις
βαθύτερες αυτή τη φορά

Τα καθίσματα γύρω απ’ το τραπέζι
απόκτησαν χαρακτήρα και φωνή
Η κουβέντα
Οι ποιητές τα δικά τους
Η έμπνευση κι η συνέχειά της
Το βλέμμα στον κόσμο κι ο ίδιος αυτός
Οι ίδιοι
Στο ενδιάμεσο παρεμβλήθηκαν δυο στίχοι του
Ελύτη και λίγη Δημουλά
Οι απόντες

Οι γυναίκες από δίπλα, τα δικά τους κι εκείνες
Οι έγνοιες
Τα καθημερινά
Τα παιδιά στο παρόν και το μέλλον
Το μέλλον
Στο ενδιάμεσο έσκυβαν στους ποιητές
Ένας λόγος
Μια συμπλήρωση
Ο θαυμασμός να εκφράζεται
Η εκτίμηση

Το απόγευμα έγερνε κι εκείνο πάνω τους
αποκαμωμένο και γαληνεμένο από τις σίγουρες
ανάσες τους
Ο χρόνος στρογγύλευε τις άκρες του τραπεζιού
Η αναχώρηση

Το μεσημέρι εκείνο του Απρίλη
δρασκελούσε την ημέρα σαν ώριμο απόβραδο
στους δρόμους της Νέας Φιλαδέλφειας ._

η φωτογραφία

Όπως
πρωί πλενόμουν
κι έβλεπα το πρόσωπό μου στον καθρέφτη
να μια ωραία γωνία λήψης, σκέφτηκα
Έτσι που
στα τρία τέταρτα εκείνο
κι οι μπούκλες
ελεύθερες ακόμη
από τις επιταγές της τσατσάρας
γλύκαιναν τις γραμμές του μετώπου
Μια
να κρύψει είχε αναλάβει
με τη σκιά της
εκείνες των ματιών
όταν ταυτόχρονα
η συμβολή σκιάσεων
συγκάλυπτε τα περιττά που βαραίνουν το σαγόνι
Τα μάτια
αφιερωμένα στις αισθήσεις
κι ελαφρωμένα από συναισθήματα
αποκάλυπταν όλη την απλότητα που είχες ανιχνεύ-
σει πάνω μου
Να την στείλω, είπα

Έπειτα...
γιατί τόση απάτη για να με θελήσεις;

ο νεροχύτης

(η σκηνή απαιτεί ένα θηλυκό κι ένα αρσενικό πάντα οι σκηνές απαιτούν ένα θηλυκό κι ένα αρσενικό ακόμη και στη περίπτωση που αυτό δεν γίνεται άμεσα φανερό σαν σάρκα, υπονοείται στα κείμενα μονολόγων είτε διαλόγων ακόμη κι αν πρόκειται για έννοιες με διακριτό το περιεχόμενο και τον ρόλο τους σε θηλυκό ή αρσενικό)

Χαζεύω τις κινήσεις σου
Μεθοδικές και ήρεμες, ξεδιπλώνουν τη διάθεσή σου
Χάνομαι στην ώρα που σου παίρνει για τα αρχικά
Ιεροτελεστία
Ζηλεύω τα αγγίγματά σου στα πλαϊνά
Πότε αέρινα απαλά κι άλλοτε, μανιωδώς αγριεμένα
όπου χρειάζεται να πιέζουν
Αυτές οι εναλλαγές...
Κι ύστερα, λόγια
Σκέψεις πριν από αυτά κι έπειτα τα λόγια
Σα ρυάκια που δένουν το ποτάμι
Λιγνά κι άβροχα, πλημμυρίζουν αιφνιδιαστικά,
απρόοπτα και δυσανάλογα με το μέγεθός τους
Χωρίς να αντέχουν τη δύναμή τους
και σαν να μη την γνωρίζουν
Αδιαφορώντας κάπως για τις επιπτώσεις
Ξεχύνονται στο φιδίσιο δρόμο του καθορισμένου
Λόγια
Σκέψεις πριν απ’ αυτά
Θυμωμένες ηχηρές κι ανίσχυρες κατόπιν
Απαξιωτικές βιαστικές

Κυκλώνουν αγριεύουν περιφρονούν
Κι έπειτα τρυφερές καρτερικές της προσμονής
του αόριστου
βαθιές
όπως η φωνή του εκφωνητή σε βραδινή εκπομπή
μοναχική
επηρεασμένη από το τσιγάρο και την κούραση
που γυρεύει χάδια
Ζηλεύω τα αγγίγματά σου στα πλαϊνά
Εκείνα που σημαίνουν το τέλος
Γυρεύω τότε να είμαι το αντικείμενο
Αποδέκτης αυτών των εναλλαγών σου
Χαζεύω τις κινήσεις σου
Ιεροτελεστία
Ζηλεύω τα αγγίγματά σου στα πλαϊνά
Φροϋδικά αν το ’παιρνα
Για έρωτα σφοδρό
Για πάθος ασίγαστο
Ανεκπλήρωτο θα έλεγα πως πρόκειται
Πως αλλιώς να εξηγήσω
Ύφος
Δύναμη
Θυμό
Ένταση και τη σίγασή της
Την αγαλλίαση όπως χρωματίζει το πρόσωπό σου
όταν παραδίδεις τα χέρια σου στις υπηρεσίες μιας
λευκής πετσέτας

Ζηλεύω τα αγγίγματά σου στα πλαϊνά

Φροϋδικά αν το ’παιρνα...

Μα δεν πρόκειται παρά…
για τον νεροχύτη σου ._

φιλιά με γεύση ασπιρίνης

Απ’ το χέρι μου αν περνούσε
Θα σ’ υποχρέωνα το ποίημα να διαβάσεις
Με το ύφος γυναίκας άλλης από την Κορυφαία
Του χορού αρχαίας τραγωδίας
– οι κορυφαίες αγέρωχα κρατούν τα μυστικά
οι άλλες, πάσχουν –
Με μιαν ιδιοτυπία ως προς την εκφορά του λόγου
όπου η ειρωνεία θα καλύπτει το δράμα
Κι αφού με λεπτομέρειες ασύλητες
Τα σημάδια των καιρών θα σκιαγραφούσες
– άνθρωποι που ενεργούν αφηρημένα
κλεισμένοι στους εαυτούς τους κι ασθμαίνοντες
τις καταστάσεις
θλιμμένοι, μελαγχολικοί κι επιθετικοί ενδεχομένως
ξεχνώντες και ξεχασμένοι
κι άλλα που χώρο δεν θέλω άλλο να προσφέρω
από τη προσοχή σου σε αυτά
παρά στο ποίημα –
Στο κυρίως θέμα θα έμπαινες
Κοιτώντας ευθέως το ακροατήριο
Με βλέμμα ακίνητο
Τη βραδιά που πέρασε να περιγράψεις

Η συνάθροιση βοήθησε
Κι όπως η μνήμη γινόταν πλέον φανερή στη σκηνή
Η οικειότητα των εραστών
Προχώρησε με βήμα σίγουρο

Πρωταγωνίστριας θεάτρου έμπειρης
Τα κενά της πράξης να συμπληρώσει
Κι απομακρύνοντας απ’ τη σκηνή τα περιττά
Εστίασε στα δυο κορμιά και το γλυκασμό τους

Λεπτομέρειες άλλες να σου πω, μη περιμένεις
Σειρά σου το έργο να συμπληρώσεις
Όπως το αισθάνεσαι κι από ’κείνο που σου λείπει
Εγώ μ’ ένα αχ! το ποίημα θα κλείσω…

Αχ! Και πώς... σκοτωμένη έπειτα έπεφτε η νύχτα
στα σεντόνια!
Στις πτυχές τους
Δυο παλάμες γαντζωμένες στην ησυχία μιας
χορτασμένης ηδονής ._

παραληρηματική εισαγωγή

λείπω
λάκτισμα
και πόνος

δαψίλεια
ημιθανών
αποφάσεων
θάνατον
φανερώνουν

ποιώ
αρχήν
υπόκλισης

υπαινιγμόν
υπανίσσομαι
υπακοή
υπαίτιος

ανοχές
ρευστοποιώ
φθοράν
ομολογώντας

λεπτομέρεια
αυτόκλητου
φενάκης

κωδίκελον
υπογράφει

αλήθεια
κι απατηλότητα

αιωνιότητα
κι αχρονικότητα

ανεπίληπτος
αναχώρηση ._

η δύναμη της λέξης

χρόνια ψάχνω
απεγνωσμένα όχι
αλλά με σταθερότητα
ενός φαινομένου περιοδικού
και την ακρίβεια
μιας πράξης δηλωτικής της αξίας της
– για την ακρίβεια μιλώ εδώ –
να βρω μια λέξη
που να φανερώνει με δύναμη
που μόνο η άγρια φύση
μπορεί να αποδώσει
και φόβο για την απώλειά της
– της ελευθερίας που περικλείεται στη δύναμη
μιλώ –
που μόνο στο βλέμμα του άγριου αλόγου
συνάντησα
τη στιγμή της πρώτης του ζέψης

χρόνια ψάχνω να βρω μια λέξη
που από μόνη της να περιγράφει τη ζωή

πάντα κατέληγα σε τούτη:
γέννα ._

ύπνος ίλεως

ο ύπνος, όλο και πιο αργά έρχεται,
τις νύχτες να με πάρει!
μάλλον είναι που εγέρασα
κι εκείνος, νέες προτιμάει!

εκείνες πο’ ’χουν όνειρα
και μέλλον να τα φτιάξουν
με ’κείνες παίζει και γελά
τα βράδια στα κορμιά τους...

για μένα κράτησε σειρά
χορό για να μου στήσει
σαν τέσσερεις με πάρουνε
δίχως ανάγκη στύσης...

τότε κι αυτός θα με κρατά
βαθειά στην αγκαλιά του
για πάντα να ξεκουραστώ
στα αναχώματα του...

εφιάλτης

κι αυτή η ψυχή...
υπό διωγμό.
να σώσω προσπαθούσα
τη πεθαμένη ήδη μάνα μου
από το να πεθάνει ._

αχ!

αχ τα μωβ της αρχής κρινάκια
τα δέντρα με τους κλώνους απλωμένους
αγκαλιές στο ανύπαρκτο και το φυσικό
και τα νερά στη κόψη των γκρεμών, αχ!
οι πάγοι του αμετάκλητου

κι η φύση του παρόντος, αχ!
η αχτίνα που διαπερνά το σκότος, αχ!
κι η φωνή της κουκουβάγιας στ’ άγρια τα δειλινά
ο λύκος των δασών μου
κι οι σταγόνες στ’ ακροχείλι των φύλλων, αχ!
η αχλή κι η ομίχλη αχ!
τα νερά των ωκεανών παφλάζοντα
κι η απεραντοσύνη του τίποτα, αχ!

υποκριτική απόδοση

άκουγα τις φίλες να λένε:
δεν ήρθες που...
ή
έλα να...

ούτε ένα:
έρχομαι!
ή έστω...
θα ’ρθω!

μ’ ένα σταυροπόδι ακαταχώρητο

μ’ ένα σταυροπόδι ακαταχώρητο
και μια φλέβα τσιγάρου
στα δάχτυλα ανάμεσα
χλευάζει το φόβο του ανθρώπου
που μακιγιάρει τον θάνατο
για να τον καταχωρήσει

στέκει πάλι εδώ δίπλα μου
ευρύχωρη στο πράσινο σατέν φόρεμα της
στενάχωρη στις σκέψεις της

όνομα να της δώσω τρομάζω
αμφιβάλλοντας την ανάγκη σου
να καταχωρείς ονομαστικά τα λόγια μου
μελαγχολία;
θλίψη ίσως;
ή απλώς Τερέζα;
μπορεί και Ναταλία
οπωσδήποτε αμφιβολία

το δικό μου θ’ αποφύγω να χρησιμοποιήσω
από φόβο μη κατηγορηθώ για επανάληψη

μ’ ένα σταυροπόδι ακαταχώρητο
και μια φλέβα τσιγάρου
στα δάχτυλα ανάμεσα
τρέμει τα ύπουλα

κι η στάχτη της...
σπονδή
σε μιαν αγάπη που ’λειψε καιρό...

στιγμιότυπα

(παραλήρημα πάνω σε μια διαφήμιση,
ρυθμός χιπ χοπ)

I

στις σακούλες για σκουπίδια
βάλαν άρωμα βανίλια
κι εγώ ραπάρω
όταν φρικάρω

II

πάω Εξάρχεια πλατεία
πάντα ήθελα να κάνω μια φιλία

ένας σκύλος μαύρος και κεφάλας πλησιάζει
τον αγκαλιάζω
φίλε μη σε νοιάζει

III

και πλάτσα και πλούτσα
φοβάμαι μήπως “χάσω”
το λάμδα από τη... λούτσα!

IV

πάω πλατεία Λαμπρινής
μια κιθάρα, ένας τραγουδιστής

νότες φτιάχνουν την παρέα
μέθεξη λύτρωση ελπίδα
η φιλία είναι μια σανίδα

V

άκου μικρέ ιδεαλιστή ποιητή
μοιάσε μου και άσε μου
έδαφος για να σε κρίνω

τα όνειρά σου φτύνω
την αξιοπρέπεια αγοράζω
στην εντιμότητα αφηνιάζω

έλα να μου κάνεις τα χατίρια!
σε κερνάω ισχύ, δύο ποτήρια...

το σώμα μου βγάζει σαπίλα
τραβώ κι εσέ μεσ’ στην ξεφτίλα

VI

πατάω μια γόπα με μανία
στη θέα σου μου έρχεται ναυτία
την κάνω να μοιάζει με ανία
εγώ έφταιξα ή η κοινωνία;
συγνώμη να ζητήσω
να σκύψω, τί να προσκυνήσω;

VII

δυο φόνοι μια τρεχάλα
επανάληψη
η ανάσα από ανάνηψη
σάπιοι ύπνοι άσπλαχνοι
ιδρώτας, σάλιο ύποπτο
άγχος ανύποπτο
πνίγομαι κλαίω καίω και γελάω
πάνω μου το παίρνω κι ας πονάω

VIII

μη κοιτάς με απορία
δυο είμαστε σε μια πορεία
δώσε σημασία
σ’ έφαγε η ματαιοδοξία

τα δήθεν σου δε στηρίζουν
πάρ’ τα πόδια σου μυρίζουν
αλαζονεία

πάνω μου στηρίχτηκες
σάπιος σαν και μένα αποδείχτηκες

τη φιλία μου δανείζω
με προσδοκίες σε προικίζω

μη φωνάζεις μη χτυπιέσαι
πίσω στα γυρίζω
είμαστε κι οι δυο άνομοι

σε μια κοινωνία παράνομη

να με κατηγορήσεις δε μπορείς
που φάνηκα ασυνεπής ._

στην επέτειο

έτσι παραμονές
παραμονεύουν οι συνάξεις
να με λιώνουν αγώγιμο υλικό
στα καλούπια της Ιστορίας

αιτηθέντος του κενού
ησυχία
μεγάλη ενέσκυψεν του νου
αμηχανία
το ακροατήριο διερωτήθη
πως εβόουν πριν τα πλήθη

φόρος τιμής αποτάθηκε στη μνήμη
κι η επέτειος ολιγωρούσα
ενεδύετο ανυποψίαστη το ρόλο της
με μακιγιάζ διατηρητέων μνημείων

εν τω μεταξύ
τόννοι χημικών
σωρεύονταν στην είσοδο του θεάτρου
κι η Αντιγόνη
κούκλα πάνινη στα σπλάχνα των σκουπιδιών

έτσι παραμονές
παραμονεύουν οι συνάξεις
να με λιώνουν αγώγιμο υλικό
στα καλούπια της Ιστορίας

φοράω τα ρούχα που με γνώρισες
σε μια κατάσταση αναγνωρίσιμου πανικού
καλά κρυμμένου πίσω από αφελείς κινήσεις
δαχτύλων και βλεμμάτων

σε καλώ προστρέχοντας σε αποθήκες
ημιθανούς ιστορίας
σε στιγμές μελαγχολίας ή ύποπτης ευφορίας
αντάμωσε με!

το άσπρο προδίδει αταραξία
στο σώμα των αγγέλων

το ποίημα γράφεται πεζό
για να αντέξει στα φορτία των ημερών
κι αυτά
με κόκκινο περιβραχιόνιο στο μπράτσο
πιονιέροι μιας λανθάνουσας επανάστασης
αντιμάχονται την παραδοξότητα των καιρών

το μαύρο δεν ταιριάζει στους χειμώνες ._

αλλοτροπισμός ή αλοτροπισμός

Χειλεόφωνα
αγαπώ, φοβάμαι, βοηθώ

Στον ουρανίσκο μου υγραίνω τα λάμδα της λατρείας
και της απαλλαγής
Στην απειλή μπερδεύομαι
Αισχύνομαι

Σε ακούω
Η ανάσα σου μυρίζει αγωνία
Επαναλαμβάνομαι αν βοηθά

Ο χειμώνας κυοφορεί ζωή και στην άνοιξη
εγκυμονείται ο θάνατος
Τα καλοκαίρια υπάρχουν για να πιστοποιούν
την αλήθεια
Στο φθινόπωρο ο θάνατος απολύεται

Σε ακούω
Η ανάσα σου γαληνεύει
Έφτανε να το παραδεχτείς

Στο κίτρινο των φύλλων αισθητοποιείται η φθορά
Κι οι μήνες, αρσενικά όλοι
και πώς ελπίδα να γεννήσουν;

Τα φθινόπωρα πονά αφόρητα η πλάτη μου

Συχνά ο πόνος δεν με αφήνει να ησυχάσω
τα βράδια
Απρόσμενο για κάποιον που έζησε το προηγούμενο
καλοκαίρι
Τα φθινόπωρα το σώμα μου ετοιμάζεται
να κυοφορήσει τη ζωή
Όσο τα κόκκαλα μου κάμπτονται στο σχήμα της μήτρας, το μυαλό μου μετατρέπεται σε υπόστρωμά της κατάλληλο να θρέψει με τρόπο τέτοιο, που συχνά νομίζω πως μια μέρα θα ξυπνήσω με τις συνάφειές του αλλαγμένες
Διατηρώ ελπίδες για μια αναπτυγμένη μετάλλαξη
όσο το υλικό παραμένει το ίδιο

Κράτησε τα χέρια στα πλευρά σου
Σύμβολα φτερά για να λάμνουν στο σκότος
των απειλών
Χάνω τον έλεγχο και θυμώνω
Απολογούμαι επιθετικά στρέφοντας
την προσοχή αλλού
Η ήττα απαραίτητη πριν την νίκη

Νίκη
Ονόμασέ μου τον πόλεμο

Δάκρυα
Οι ποιητές τα ονομάζουν πόνο ή και ψυχή
Διαμάντια
Ευαισθησία

Εγώ τα λέω εγωισμό ή και λύτρωση
Οι επιστήμονες απεκκρίσεις
Περιττώματα συνάφειας αισθημάτων ικανά
να επιφέρουν πνιγμό
Όπως και νά 'ναι, μην ντραπείς που κλαις

Σε ακούω
Η ανάσα σου γαλήνεψε
έφτανε να το σκεφτείς

Η ιστορία γράφτηκε για να αναπαράγει μίσος
Μην ξεχάσεις να αναφερθείς στο παράδειγμα
Ένα σμάρι περιστέρια έκλειναν τη διέλευση
στον προορισμό
Τρομαγμένα ξεχώρισαν στο συναπάντημά σας
Ένα μονάχα, αποφάσισε να πετάξει ορίζοντας
τον άξονα προς τα εμπρός και ψηλά
Έξοδος, τα σύννεφα
Έστριψες αριστερά

Αναπαράγω τις φράσεις σου για να σ' έχω κοντά μου
Αποφεύγω να μιλώ για μεγαλοπρέπεια από φόβο
μην αποκαλύψω την έπαρσή μου
Εννοώ το λάθος στην μη αποδοχή της χρησιμότητας
των όλων
Απαραίτητα (ά)παντα τα στοιχεία στο μεγάλωμα

Οι φίλοι χάνονται όταν ψηλώνεις

Υπόλογοι υπήρξαμε στις ελλείψεις
και την σοβαροφάνειά μας
Ευλογημένο το αυθόρμητο στο φιλί
Μην νοιαστείς αν σε δουν να με φιλάς
Διδάσκονται οι στάσεις

Κράτησε τα χέρια στα πλευρά σου
Σύμβολα φτερά για να λάμνουν
στο σκότος των απειλών
Χάνω τον έλεγχο και θυμώνω
Απολογούμαι επιθετικά στρέφοντας
την προσοχή αλλού
Η ήττα απαραίτητη πριν την νίκη

Νίκη
Ονόμασέ μου τον πόλεμο

Χειλεόφωνα αγαπώ, φοβάμαι, βοηθώ
Στον ουρανίσκο μου υγραίνω τα λάμδα της λατρείας
και της απαλλαγής
Στην απειλή μπερδεύομαι
Αισχύνομαι ._

υπόθεση βεληνεκούς

Διέχυσα τη μελαγχολία μου
σε μια μολότωφ που δε μπορούσα να πετάξω
Η περιαρθρίτιδα βλέπεις
δεν θα επέτρεπε παρά μια βολή
με ελάχιστο βεληνεκές εμπρός μου
πράγμα που θα ενέτασσε την πράξη
στις αυτοκτονίες
Κι αυτό, θα τροφοδοτούσε με τη σειρά του
όσα κατά βάθος επιθυμούσα να κάψω
Έτσι, αρκέστηκα να την αφήσω σε μέρος
που να βρεθεί από σένα
Κι όταν μ’ αυτή έπαιξες τον ήρωα που τιμωρεί
κρυφογέλαγα ευχαριστημένη
έστω κι αν
μαζί της πυρπολούσες κι εμένα ._

στη θλίψη μου

...πρέπει να σου πω
πως λόγια περίτεχνα
αν χρησιμοποιούσα
για κείνη να μιλήσω
επισφαλές κι επίπλαστο
θα το έκρινε
και με μιας θα θύμωνε
και με ύφος δωρικό
θα με κάρφωνε
Γι’ αυτό κι εγώ
πολλά απ’ αυτά δε θα πω
μη την κακοκαρδίσω
Γιατί, μη θαρρείς
αναίσθητη κι απόμακρη
στα δύσκολά μου στάθηκε
Αντίθετα

Τα μεσημέρια που κρύωνα
σαν άντρας τον έρωτα του
αγκάλιαζε
στο πλάι
και τα δάχτυλα περνούσε
μέσ’ απ’ τα μαλλιά μου
Κι όταν άλλοτε
αφηρημένη κι άθυμη
να κάθομαι μ’ έπιανε
μουσικές μου χάριζε

κι ιστορίες
Και την ώρα
που οι συναναστροφές
έκαιγαν του δωμάτιου τον αέρα
έξω με έβγαζε
μ’ ανάσες δροσερές να συνεφέρω
και γέλιο

Έτσι κι εγώ
τ’ ανάλογα σκέφτηκα
όφειλα να της προσφέρω
Δυο μολύβια για τα μάτια
ένα κραγιόν
δύο σιντίς αγαπημένα
μια παρέα κοριτσιών
Μ’ ανόρεκτη την έβλεπα σ’ αυτά
Μια μέρα μάλιστα
που μπροστά στον καθρέφτη της
τα δώρα μου πρόβαρε
να μονολογεί την άκουσα:

“πόση αναζήτηση και τι μοναξιά
μέσα κρυμμένο σε τούτο το γαλάζιο της”
είπε
και πέρασε στα βλέφαρά της
το μπλε της θάλασσας,
που της είχα χαρίσει

κι αν είναι τ’ ουρανού;

πόσο ψέμα και δεν το μολογά ο φαύλος!
σκέφτηκε
και πέρασε στα χείλη της το μωβ της πασχαλιάς
που αγόρασα για κείνην

Μιαν άλλη
την κρυφοκοίταζα
απ’ τη δική μου γωνιά
στο δωμάτιο
καθισμένη παιδικό οκλαδόν
στη βαθειά μαύρη πολυθρόνα
παίζοντας με τον γκρενά φιόγκο
της πυτζάμας της
καθώς τις μουσικές μου βάλθηκε ν’ ακούσει
Κόλλαγε
όλο κόλλαγε
τρία τέσσερα τραγούδια
και πάλι απ’ την αρχή τα ίδια
“...όλα μου λείπουνε...”
διέκρινα τους στίχους
κρεμασμένο ψίθυρο στα χείλη της

Κι όλο το βλέμμα της να έλκει
ερωτήσεις ανησυχίας
κι ούτε μια αγκαλιά!
Γιατί, ξέρεις...
πόση απόσταση και ποιο κενό
ορίζεται από αυτήν την κατάσταση
Δύσκολο να τ’ αντέξεις

εκτός κι αν είσαι ταγμένος σ’ αυτά
πράγμα σπάνιο
μ’ αιτία όχι την ανυπαρξία της ιδιότητας τόσο
μα την ισχύ ως γενικής
της κατάστασης που απαιτεί προσοχή

Έτσι κουράστηκα κι εγώ
Αποφάσισα να ξεκόψω
Η σχέση μας διαμορφώθηκε σε εξάρτηση
Και μη θαρρείς πως δεν τό ’χα ήδη κάμει!
Δυο φορές το προσπάθησα
Μια με στοχασμό κι ύφος
που έθετε το ερώτημα
και την άλλη
με φρύδια σμιχτά
και τη φωνή μου ίσια και δυνατή
όπως αρμόζει για να σε πάρει κανείς στα σοβαρά

Άπρεπο κι άστοχο είπα, είναι
τους άλλους ν’ απασχολείς και να βαραίνεις
με της κακοθυμίας σου τις ορέξεις
Γι απάντηση,
έριξε ώμους και κεφάλι πίσω
σε γέλιο ηχηρό
και χύθηκε μπροστά
τραβώντας με δυνατά από το χέρι
Έλα! φώναξε
Η ευκαιρία σου να σε προσέξουν!
Στάσου! θύμωσα

Ποια νομίζεις πως είσαι
που πάνω μου κολλάς
να κάνεις τους άλλους να μας προσέξουν;
Κι ύστερα, έξυπνή μου
θαρρείς πως
κι αν αυτό ακόμη γίνει
εύκολο δα πως είναι
ο ξένος κι ο δικός
– εκτός κι αν είναι έρωτας στα πρώτα του
ή παιδί σου –
τις τσιριμόνιες της βαρυθυμίας σου
ν’ αφουγκραστεί
κι όρθιος αν μείνει
τη προσοχή του να σου χαρίσει;
Εύκολα τα όμορφα μοιράζονται
τα άλλα, όχι...
Προχώρα, απάντησε
και μ’ έσυρε σα παιδάκι στην έκπληξη
Η αναιδής!

Τι κι αν σε βλέμματα παιδικά
την εξέθετα κατ’ εξακολούθηση
από τη γλύκα των παιδιών να πάρει
και τη γνησιότητα
λίγο να καλμάρει;
Πίσω από τα μάτια μου
την έβλεπαν να τα κοιτά
κι εκείνα
απ’ την αλαζονεία φοβισμένα

ανταπέδιδαν στα ίσια
τεμπελιά κι ανορεξία
ανυπακοή και χλευασμό
Αυτόν τον χλευασμό
που απαντά στην ειρωνεία
και την επίπλαστη προσοχή
Αδιάφορη ισορροπία
νεκρού οργανισμού
σε ζον σύνολο

Κάποια μέρα ωστόσο
που
πολλά τα ευχαριστώ
που χρώσταγα
κατάλαβα πως είναι
και μ’ έτρωγε να τα προλάβω
έκρινα πως ώρα είναι να ξεκόψω
κι άτεγκτα ανακοίνωσα
την υποχρέωσή μου πως είχα σκοπό
να εκπληρώσω
και χρόνο και χώρο χρειαζόμουν γι αυτά
Και κείνη
που απ’ τους ώμους αγκαλιάσει μ’ είχε
ζήλεψε κι έκλεψε τα ευχαριστώ μου
στη τσέπη της βαθειά τ’ απίθωσε
κι είπε η εγωίστρια
πως δήθεν ευγνωμοσύνη
και σε κείνηνε χρωστώ
που μέρες τώρα με κανάκευε

και πίσω δε θα τα ’δινε
αν υπόσχεση δεν έδινα
πως δε θα την ξεχνούσα

έτσι κι έκανα
για τη θλίψη μου ._

δεν υπάρχω

Ειμ’ η σκιά μιας
Άνοιξης που δεν καρποφόρησε
Το σώμα τζίτζικα
σε χειμασμένη γη
Πέτρα θηραϊκή
σε μαύρο τέμπλο ζωγράφου
Είμαι τ’ όνειρο
μιας άγνωρης ζωής
το κορμί ράφτρας στη Καμπούλ
Η άμμος που σ’ αγκαλιάζει
στη παγωμένη στέπα της Σιβηρίας

Δεν υπάρχω
Είμαι το φιλί απ’ τα χείλη της Ιουλιέτας
που δε πήρες ποτέ
Οι Λαιστρυγόνες που δεν συνάντησες
Ο Όμηρος στα παραμύθια του παππού

Χάνομαι στους βυθούς
δυο μαύρων ματιών
Εικόνα Παναγίας Καμένης ._

στη μέρα δώσε τ' όνομά σου

Έτσι λοιπόν θα 'ρθεί!
μια μέρα
ξαφνικά
όταν θά 'χεις ξεχάσει να τον περιμένεις

Ένα πρωινό που θα ξυπνάς από έρωτα τραχύ
με στίχους αγαπημένων τραγουδιών
στο μυαλό σου ριζωμένους
όπως γράφτηκαν εκεί το προηγούμενο βράδυ

Κι ούτε που θά 'χει πρόσωπο
άγριο και μαύρο
κουκούλα, δρέπανο
δεν θα φορεί ή θα κρατάει

Έτσι, καθώς μια αχτίδα ήλιου θα αντιγράφει
την παρουσία σου στον απέναντι τοίχο
απαλλάσσοντας σε από διλήμματα
προτεραιοτήτων στην αρχή της ημέρας
χρώματα ή μια κούπα ζεστό καφέ;
απρόσωπος θα εμφανιστεί
σε σχήματα όποια κυριαρχούνε γύρω σου

Πρώτα σαν εκδοχή στο αιφνίδιο
έπειτα σαν ενδεχόμενη βεβαιότητα περιγελούσα
το ξέχασμα σου
τέλος σαν δράμα αναπότρεπτο

κι όπως τα πράγματα θα ζυγιάζεις
ζωντανός παράλυτος ή πεθαμένος;
επικαλούμενος παράλληλα τα κοντινά σου θεία
ό,τι στο υποσυνείδητό σου γράφηκε από νωρίς
ανακαλώντας
όχι κυρίως σαν επιβεβαίωση της άποψης σου
πως
για τέτοιες ώρες φτιάχτηκαν
τον ρόλο τους ας παίξουν
μα από συνήθεια
βοήθεια για να πάρεις
μορφές μα όχι πρόσωπα
θα παίρνει

Μάσκες
που άλλες θα σε συντροφεύουν στην οδό
κι άλλες θα τον γλεντάνε
τον φόβο σου
τον τρόμο σου
το άγχος και το άλγος
εναλλασσόμενες γοργά χωρίς να προλαβαίνεις
τις γνώριμες
τις πιο ζεστές
εκείνες που σε στέργουν
κοντά σου να κρατείς
τις άλλες που σε ψέγουν
ν’ αποδιώχνεις
έτσι λοιπόν θα εμφανιστεί
μαζί του να σε πάρει

ή στην καλύτερη των περιπτώσεων
απλά να σου θυμίσει
απερίσκεπτο πως είναι να ξεχνιέσαι
ένα πρωινό που θα ξυπνάς από έρωτα τραχύ
με στίχους αγαπημένων τραγουδιών
στο μυαλό σου ριζωμένους

Κι αν
κόντρα στα ενδεχόμενα
το γεγονός υπέρ σου λήξει
μη γελαστείς και το σκεφτείς
πως τάχα τον ξεγέλασες
τον άθλιο τον άγνωστο
που δίχως πρόσωπο κουκούλα ή δρεπάνι
για λίγο κοντοστάθηκε
με άλλονε να παίξει
και σαν το θυμηθεί
κοντά σου πάλι θά ’ρθει

Γι αυτό πράξε σοφά
κι όπως θα σηκώνεσαι
στη μέρα δώσε τ’ όνομά σου
να το θυμάσαι ._

διαθήκη

Όταν έρθει η ώρα εκείνη
και πεθάνω
βαρυγκώμιες
μη ξεστομίσεις σε γιατρούς
ούτε κι εμένα...
Ένα: ως εδώ ήταν
κι εκείνο το άπλωμα των χεριών
που προχωράμε διαβάζεται
από σένα προτιμώ
Άσε τους άλλους να πουν τα τυπικά
και τ' ανάθεμα
Μη γίνει και μείνουν τα παιδιά
μ' αυτόν τον οίκτο της χαμένης ευκαιρίας
μήτε την ενοχή της ήττας απ' το αναπόφευκτο
Ψηλά να κρατάνε το κεφάλι
όπως τα μάθαμε
όπως μας ταιριάζει
Κι αν κατά πως ισχυρίζονται
τούτο ισχύει
και μερίδιο κάποιο θά 'χω
με την αλαζονεία της σιγουριάς
από μεγάλωμα μ' αγάπη
προτιμώ να τα αισθάνομαι
και πίσω απ' το προσωρινό
να τα βλέπω
Μη κληρονομήσουν τα παιδιά
την ήττα της μικρότητας ._

τα γιασεμιά του φθινοπώρου

Τούτη η εποχή
Θα έλεγα
Είναι των Σατύρων
Κι αν το θάρρος
Της άγνοιας
Δεν είχα απολέσει
Θα ονομάτιζα αυτούς
Λιγούστρα
(θαρρώ, το ξανα–βρήκα!)
Τι άλλο να σκεφτώ
Που απ’ την πρώτη
Του δειλινού την ώρα
Ως εκείνη την προχωρημένη
Της Ανατολής
Αυτή η μυρωδιά
Σπέρματος αδιάθετου
Πολιορκεί κυματοειδώς την όσφρηση
Κάθε που διαβαίνω τη πλατεία κάτωθέ μου;
Παιχνίδι αρσενικών μοιάζει
Που με πρώτο υλικό απ’ τους αδένες τους
Να σημαδέψουν προσπαθούν
Τον τόπο και το μέλλον
Διεκδικώντας την επι–κυριαρχία
Στην επιδερμίδα φύσης φυλλορροούσας
Τι κι αν φυσά
Κι αν βρέχει;
Τούτη την ορμή

Μήτε άνεμος
Μήτε βροχή καταλαγιάζουν
Κι ολόγυρα...
Φύλλα κίτρινα
Κι άλλα στο χρώμα της σκουριάς...
Δυο κατακόκκινα τριαντάφυλλα
Μείνανε να παλεύουν
Κατάμονα στο κέντρο της πλατείας
Πιο πέρα
Μια συστάδα
Γιασεμιών του Φθινοπώρου
Δακρύζει μοσχοβολιές
Εν μέσω ημιθανών της εποχής, φύλλων...

τα Σάββατα της συγγνώμης

Έτσι λοιπόν στέκονται οι Κυριακές στη σειρά τους

ζεσταίνοντας τα άκρα τους
στις μάλλινες κάλτσες του Σαββάτου

Δυο στίχους παρακάτω
τις βρίσκω να βουτούν
σε νερό ζεματιστό
τις αλωμένες βεβαιότητές τους
να τις εξαφανίσουν θαρρείς
μα εγώ σου λέω
πως η πράξη σκοπό έχει
να νοστιμέψει τις ζωές μας

τίποτε πιο δραματικό

Στη συνέχεια
στο ρόλο μιας άνω τελείας
τοποθετούν τα τελετουργικά του μαγειρέματος
με ρόλο προεξάρχοντα στα μυρωδικά
τούτα είναι που θα εξαφανίσουν
τα ανορθόδοξα στημένα
τραβώντας τη προσοχή πάνω τους
όσο εκείνα
τα ανορθόδοξα δηλαδή
θα αποδράσκουν
μέσα από τους στήμονες

των λουλουδιών στο βάζο

Το αδιαπραγμάτευτα στέρεο στη διαδικασία
είναι η στιγμή που χαιρετίζουν τα παιδιά τους
γύρω από το μεσημεριανό τραπέζι
πράγμα που δεν ξέρω να στο χαρακτηρίσω
όσο το επιδιώκω

Τα απογέματα με βρίσκουν
να παρατηρώ τα νύχια τους
όμορφα κοντά κομμένα
να μη λερώνουν θα ισχυρισθείς
κι εγώ θα σε αφήσω να το πιστεύεις
καθώς λόγο έχω να κρύψω
την αλήθεια που φανερώνεται
στο δέρμα των δαχτύλων και της παλάμης

Το τέλος του ποιήματος
τις βρίσκει να περνάνε κρέμες
με άρωμα βανίλιας ή μαστίχας
στα φρεσκοπλυμένα κορμιά τους
πράξη που τη χρονική της διάρκεια
δεν μπορώ να υπολογίσω
αφού κυμαίνεται ανάλογα
με την αφηρημάδα στις κινήσεις

Σε τούτο θα συμφωνήσουμε,
πως δηλαδή
η αφηρημάδα

έχει να κάνει με μνήμες
που πρόκειται να προκύψουν
από ένα ραντεβού Δευτέρας
το οποίο ενδεχομένως αναβληθεί
από παράγοντα αστάθμητο
αρρώστια ξαφνική θα πεις εσύ
επιλέγοντας το σύνηθες και εύκολο
από την έκρηξη ενός ηφαιστείου
θα πω εγώ για να διαπραγματευτώ άγρια
το δράμα στη κατάληξη
ή απλώς να εξάρω τη φαντασία

Κι όπως το ποίημα γράφτηκε
δίχως ένα πνεύμα ή απόστροφο
τούτο έχω να βάλω για τέλος του

Έτσι λοιπόν στέκονται οι Κυριακές
στη σειρά τους
στριφώνοντας την αμφίβολη παρουσία τους
στην ούγια των Σαββάτων της συγγνώμης ._

μυρωδιά από πεπόνι

όρκο θα έπαιρνα πως στο ’χω ξαναπεί
ότι απ’ τα νούμερα όλα
μου πάνε τα μεσαία
μήτε εκείνα τα λίγα
τα μικρά
που φτώχεια υποδηλώνουν
πνεύματος και άλλη
μήτε τ’ άλλα τα μεγάλα
τα πολλά
που αφοσίωση καταδεικνύουν
κι ανάλωση προσωπική
με στόχο όχι την ουσία
μα την ανάδειξη κυρίως
και τ’ άλλο
την επίδειξη θα πω
μιας εργασίας κι επίπλαστης αξίας

έτσι λοιπόν
σε τούτο το δεκαεπτά
το νούμερο του Μαγιού
καθώς την εξώθυρα του προαυλίου
πίσω μου τραβούσα
θυσία στο μοσχοβόλημα τ’ αγέρα
ένα πεπόνι θα ’γινε θαρρώ
αφού η ευωδιά του
κατέκλυζε τον τόπο

την ευκαιρία αρπάζοντας κι εγώ
για ετικέτα της κρέμασα δικαιολογία
του δήθεν παράταιρη να μη φανώ
και το κίτρινο της απόγνωσης
που καιρό με κατατρώει
να ωριμάσει άφησα στο μούτρο μου
κι όπως
εξιλεωμένη ως εκ τούτου βάδισα
την έξοδο του χρέους
φέγγος παρά το μεσημεριανό της ώρας
κατέλαβε τη περίμετρο του προσώπου μου
σαν δέηση στο χαμόγελο των σκέψεων...

ανενδοίαστα υπερβολικό

η νύχτα φορούσε λουλούδια στα μαλλιά
κι ένα τσιγάρο ντελικάτο στα δάχτυλα ανάμεσα

οδήγησε μια παλιά Σεβρολέτ στο δρόμο προς το
Κάϊρο
κι ευτυχώς! πάτησε εγκαίρως φρένο
μπροστά σ’ έναν ήλιο ασθμαίνοντα υποταγή στην
υγρασία του τόπου

το γάλα έσταζε απ’ τη κατσαρόλα
κι εκείνη γύρισε τον πίνακα ανάποδα
για νά ’βρει το γεγονός δικαιολογία

η ανάμνηση έπεφτε νεκρή
όταν κάποιο όπλο εκπυρσοκρότησε αυτεπίστροφα

ευλογημένοι οι χρόνοι που γεννούν καρποφο-
ρούσα μια σιωπή ._

η οικειότητα της μελαγχολίας

Δοκιμή στο τάστο
Μια νότα εξαιρέθη
κι ο Χειμώνας λιποτακτεί από φυλακές του Νότου
μένοντας μετέωρος
στην εχθρότητα των καιρών

Απροετοίμαστη αποκαλύφθηκα στην αγορά
Παγωμένος ένας ήλιος
αποπειράθηκε να μ’ απειλήσει
κολλώντας το πιστόλι του στον κρόταφο
Δυο παρέες κοριτσιών
επέμειναν στην παραμονή των Χριστουγέννων
Δεν υπάρχουν άγγελοι προειδοποίησα
κι η αναγκαιότητα
καρφωμένη στο βλέμμα
ακινητοποίησε τον κυνισμό μου

Στη μουσκεμένη πρασιά
καθισμένες σταυροπόδι κατάχαμα και στρογγυλά
οι μνήμες
σαν πάχνη λαμπυρίζουσα στα παιδικά μου
μ’ ανάγκασαν να χοροπηδώ πίσω τους
παίζοντας το μαντήλι
Της ευκαιρίας δοθείσης, ανταποκρίθηκα
Κυρίως για να ζεσταθώ

Αχ! η οικειότητα αυτή της μελαγχολίας

ξέφτισε το μαντήλι στις εικασίες
κι η μικρή Ελένη
αμήχανη γερνάει
σε αναμονή της σκηνής του αποχαιρετισμού

Αλαφιασμένος ο Άγιος
περιδινείται στην υπερώια σχισμή
της αγιοσύνης του
που η δυστυχία αρπάζει την ευκαιρία
κι αμφισβητεί

Για μια ακόμη φορά
αναρωτιέμαι σε ποιον ανήκει
η ντελικάτη γόπα τσιγάρου
σβησμένη άτσαλα στο πεζοδρόμιο
Κάποιος εραστής ή πρεζόνι
σε δόση ευκαιρίας

Αλλόκοτα υποκύπτει η μέρα
στις απαιτήσεις του απογεύματος ._

νυχτώνει πια νωρίς

νύχτωσε 17°C
ένα φεγγάρι σε άλμη
και το τριφύλλι να επιμένει στη γλάστρα
όμορφα συντυχαίνουν οι καιροί
χειμώνας παρά κάτι
κι η αυγή γεννά μέλλον ακόμη ._

ένα ζευγάρι παπούτσια για το καλοκαίρι

πως να γεννηθούν
οι σκέψεις που κυοφορούνται
στους δαιδαλώδεις
του μυαλού μου διαδρόμους
εδώ
στην άγονη της ησυχίας γη
με χώματα φερτά
πάνω σε συλημένους βράχους
που γέρασαν μονάχοι τους
μαζί και μερικές ελιές
σκάρτες κι αυτές
ακοίμητοι
άγριων της φύσης γεννημάτων
φρουροί
σκορπιοί, φίδια κι αρουραίοι
κάτω από ήλιο
που τις ανάσες πυρώνει
και φόντο επιβάλει
αχνό γαλάζιο
η υγρασία κι η σκόνη
στις προγραμματισμένες
των F16 πτήσεις
και των άλλων που αναχαιτίζουν;

μόνον οι τζίτζικες
και τ' άλλα
όπως είπα της φύσης τα γεννήματα

ανενόχλητα επαναλαμβάνονται
τον κύκλο ικανοποιώντας
ίσως που συνηθίσανε
ίσως που φοβούνται
ίσως και ν’ αμηχανεύονται
στη τόση του φωτός γδύμια
σαν κάτι μέλισσες ασυνήθιστες
σε μέλι κυπαρισσιών φυτωρίου
κι άλλων κάποιων φυτών
που προέκυψαν με εφαρμογές τεχνογνωσίας
πάντως
όχι σαν τα περιστέρια
που ζευγαρωτά έπιασαν να κατοικούν
στις κουφάλες των σκεπών
κι αναιδώς γεμίζουν τα κενά
σε καλέσματα
του μπούφου και των κούκων
στη διάρκεια της μέρας
με τα παντρολογήματά τους

και σεις
ώ σκέψεις μου σπουργίτια
που σας κούρασα μεσ’ το χειμώνα
στη γέννα που σας επιβάλλεται
αντιδράτε ραχατεύοντας
κρυμμένες στις σκοτεινές
του μυαλού μου κοιλότητες...

ας είναι!

ένα Άσπρο Τριαντάφυλλο στη σκούρα εσοχή

Μιας ώρας απόσταση από το τυπικό ξύπνημα.

Τυπική κι αυτή καθώς το ξύπνημα προηγήθηκε
των συνήθων κατά μια ώρα κι ένα τέταρτο.

Άπραγη περιμένω το χάραμα.
Εγώ κι ο αυγερινός.
Α, ναι! κι η ησυχία της ώρας αυτής.
Το κενό που αμφιβάλει για τον εαυτό του.
Τσιγάρο δεν έχω. Ούτε κι ιδέες.
Ένα φλιτζάνι καφέ μόνο και μυρωδιά από φρεσκο-
βαμμένο τοίχο.
Η μέρα χτες ήταν γεμάτη μυρωδιές.
Πλαστικές μυρωδιές ή πλαστικής προέλευσης.
Μιας πυρκαγιάς κι άλλης μιας, αθόρυβες.
Θέλω να πω μ' αυτό, πως η απόσταση ήταν τέτοια
που τις σειρήνες και τον πανικό
μόνο τα φανταζόσουν.
Το μέγεθος πάλι, όχι καθώς οι καπνοί έδιναν
την ταυτότητά του.

Αυτά έξω.
Μέσα, Μανόλια, Άμμος και Λευκό.
Μυρωδιά πλαστικού Vitex.
Αν χρησιμοποιήσω τα πινέλα μου, μπορώ εκ των
υστέρων να ζωγραφίσω ένα Άσπρο Τριαντάφυλλο
στη σκούρα εσοχή.

Να μη γνωστοποιεί την ύπαρξη του εύκολα. Σαν
την έκπληξη.
Θά ’θελα να σε ρωτήσω σε ποιο ύψος το προτιμάς.
Θα κοιμάσαι.
Κι εγώ θά ’πρεπε.
Όμως…

Περιμένω το χάραμα άπραγη αφήνοντας επίτηδες
το κενό μεταξύ των ωρών για να γνωριστώ
με τη μέρα που έρχεται.
Ο όροφος κενός.
Αν συμβεί κάτι δεν θα έχω με ποιον να μοιραστώ
το φόβο μου.
Μια μηχανή μαρσάρει στη Πλακεντίας.
Ένα αυτοκίνητο κυκλοφορεί με τα μπάσα στο
φουλ. Καλή συνταγή για να σβήνει η μνήμη.
Για μια στιγμή ξεγελάστηκα.
Όπως ο ήχος χρησιμοποίησε σαν αντηχείο τη
πλάτη του καθίσματός μου, νόμισα πως το ηχείο
ήταν η καρδιά μου.
Έχω τους λόγους μου να την προσέχω.
Χαράζει ._

Καπιταλισμέ αγάπη μου, γέρασες!

Το βλέπω στη καπαρντίνα που περισσεύει στο ύψος των ώμων. Στο λεκιασμένο από τον καιρό πρόσωπο σου. Τις ρυτίδες που αυλακώνουν το μαραζωμένο μούτρο σου. Την καμπύλη της μύτης που έγινε πιο γαμψή στενεύοντας το πτερύγιό της. Τα χείλη σου που στένεψαν πια το χαμόγελό τους.

Μόνον αυτά τα μάτια με το βλέμμα του λύγκα έμειναν να με καρφώνουν ξημερώματα γαλήνης και βράδια αντάρας. Τα μάτια που παρέσυραν εμένα που το γάλα της μάνας μου βύζαξα ορκισμένη να σε πολεμήσω και σου παραδόθηκα έρμαιο. Έρμαιο και δούλη στα σχέδια σου που χρόνια πριν με κατέστησαν οργανωτή κι εκτελεστή αντάμα. Τα μάτια που…

Με ξεγέλασες γλυκέ μου.
Προγαμιαίο συμβόλαιο, διαθήκη ελπίδων κι ονείρων μου με λόγια που η ανάγκη μου να πιστέψω με έκανε να το πράξω. Κι έτσι γενιές δούλων σε άφησα να μου γεννήσεις. Παιδιά υποτελή. Δοκιμαστές μοντέλων ζωής ανέραστης και καταθλιπτικής. Πατρόν των επιδιώξεων σου. Μεταλλάξεις του εγώ σου. Τα θανάτωσες. Τα θανάτωσες τη νύκτα που επέλεξες να αναγεννηθείς αναστατωμένος στη θέα του επικείμενου θανάτου σου. Γιατί…
Γιατί αποδείξεις ελλείψεων αδύνατον να βρεθούν μετά το…
Το τέλος αποτιμά τη διαδικασία κι αυτή εστάθη ατε-

λής τα σχέδια να πραγματώσει. Τα δικά σου… Τα δικά σου που απαίτησαν ώρες δουλειάς, ώρες σπαταλημένης ζωής, κατανάλωση κέρδους που θα γεννούσε κέρδος άλλο αυτή τη φορά μεγαλύτερο κέρδος ασυμβίβαστο με το ανθρώπινο κι εγώ…

Κι εγώ... ανέραστη και καταθλιπτική κι εγώ κατάντησα κι άλλο λόγο δεν αποτόλμησα να υψώσω πέρα του ψίθυρου δάκρυ δηλητήριο γελωτοποιός να γίνω φαρμάκι στ' αφτί σου να ρίξω το τύμπανο να κάψω εγώ η μήτρα στέρφα έγινα κόμπο τα σωθικά έδεσα παιδιά άλλα να μη γεννήσω στο όνομα της αγιοσύνης που με βάφτισε κάποια ανατολή στου κόσμου αυτού το πέρασμα άπνοη σου παραδίνομαι τα βράδια που με σπασμούς ιδιοπαθείς γυρεύεις να συντηρήσεις τη ζήση σου που χάνεται κι αρπάζεσαι νύχια γαμψά μπήγοντας στα γοφιά μου που πονάνε κι οργή αιμορραγούν μαζί και αίμα βλαπτικό μα συ δε καταλαβαίνεις μπολιασμένος μ' αντίδοτο αίμα νάιλον, πλαστικό, αίμα προϊόν σου και χύνεις σπέρμα πυώδη σπορά νέων μορφωμάτων στη μήτρα μου, εγώ…

Εγώ με βλέμμα στραμμένο εκεί που σε κάθε ρίγος του αέρα σημαίες και πανό μου γνέφουν κράτα, εκεί εγώ…

Εγώ… θα γεννώ παιδιά μεσ' απ' τα σκισμένα γοφιά μου και τα γυάλινα μάτια μου προικισμένα με τ'

όνειρο και την αντάρα της θάλασσας που δε πατιέται, του ανέμου που δε πιάνεται, του βουνού που κρατά τα μυστικά του, εγώ…

Εγώ… με το βλέμμα στραμμένο εκεί που ο αγέρας ανεμίζει τις σημαίες και τα πανό στο γύρισμα της διαδρομής από Χαυτεία προς Σταδίου θα γεννώ το μέλλον όσο εσύ με σπασμούς ιδιοπαθείς θα στέλνεις σπέρμα πυώδη σπορά νέων μορφωμάτων σου στη μήτρα μου εγώ…

Αγάπη μου… π ε θ α ί ν ε ι ς!

μελέτη περίπτωσης

Κι αν δεν ρωτάς Έτσι εκτυλίχθηκαν τα πράγματα Μια από εκείνες τις νύχτες του περασμένου μήνα Που η υγρασία εγκλώβιζε τα συναισθήματα στα κατώτερα στρώματα της ατμόσφαιρας Στερώντας τους τη δυνατότητα της διασποράς Βρήκε ένα σωρό σκουπίδια Κι έκρυψε κάτω από τον όγκο τους το κορμί της Μοναδική διαφυγή – Παιδιόθεν καταβολή – Η γάμπα της μετέωρη στο αναποφάσιστο της φύσης Δειλή μια βροχούλα Λάσπωσε τα σκουπίδια και τη γάμπα Μονάχα ένας περαστικός άστεγος Διέκρινε το σημάδι Και βάλθηκε Όχι από καμιά λαιμαργία να πουλήσει τη γόβα για μιας πεντάρας παρόν Αλλά από ένστικτο κάποιο αναπτυγμένο στα καλέσματα που ψιθύριζαν Δίχως να φωνάζουν “βοήθησέ με” Κι έσκαψε Μ’ έναν κόπο ανώφελο που δεν μπορούσε εξ αρχής να εκτιμήσει σαν τέτοιο Κι όπως εκπλήρωνε το σκοπό του Σε κάθε του νυχιά βογκούσε ο δόλιος σε όσα τού αποκαλύπτονταν Σκισμένο το γερασμένο της υπογάστριο Λευκό Γεννούσε σατανάδες κι άλλους διαόλους πηγμένους σ’ αίμα μαύρο σκοτωμένο Και κάτι σπόρους δίχως γέννα μέσα τους Άδειους, στέρφους Κι οι ποντικοί των σκουπιδιών Αντί να φεύγουν στη θωριά του Ξεθάρρευαν κι αναιδείς πλησίαζαν Στης καρδιάς τ’ άνοιγμα να ρουφήξουν ότι ανάβλυζε Που σα μέλι έμοιαζε μ’ είχε χρώμα βυσσινί του μούρου και τον έκανε ν’ αμφιβάλει Και τα χέρια της αγκυλωμένοι οι όμορφοι καρποί της σ’ αυτή τη στάση που

έχουν οι τυφλοί σα πρόσωπο θέλουν να χαϊδέψουν να το αισθανθούν αφού δε βλέπουν μόνο... δίχως τη ψυχή τους… σε μια κίνηση τελικά άγνωστή του Και που να ήξερε ο άμοιρος ποιαν φρικτή φυλακή ζωγράφιζαν τα δάχτυλα Μια έκανε και παραμέρισε τα βρεγμένα της μαλλιά Κι αυτά κουλουριάστηκαν στη λάσπη Σα λευκά πέταλα μαδημένου τριαντάφυλλου Μ' έναν ύπερο έφηβο και στήμονες σα χορό αρχαίας τραγωδίας γύρω του Πορσελάνη σπασμένη οι σκέψεις της Και τα μάτια της δυο σκούρες λίμνες ικεσίας στο χλωμό της πρόσωπο "βοήθησέ με", ψιθύρισε Κι αυτός κατάλαβε μόλις το άσκοπο της πράξης του κι ευθύς να επανορθώσει πήγε μα πριν… σαν να 'δειχναν τα μάτια εκεί ένα μικρό χαρτάκι διπλωμένο και βρώμικο στα σκουπίδια ανάμεσα Βρώμικα και τα δικά του χέρια Παραμέρισαν τα περιττά κι έφτασαν το χαρτί "… μόνο... μη χαθείς τελείως! Μπορεί κάποια στιγμή να σε χρειαστώ…" διάβασε Έπειτα το έβαλε στη χούφτα της κι άρχισε ευλαβικά να την σκεπάζει με το σωρό από τα σκουπίδια Μοναδική διαφυγή άφησε Τη γάμπα της …μετέωρη στο αναποφάσιστο της φύσης

Η φωνή που ψιθυριστά ζητούσε βοήθεια ησύχασε ._

φωνή κραυγή λυγμός

ένα άδειο κορμί η σιωπή των ανθρώπων η πόλη η πόλη η σιωπή των ανθρώπων ο δρόμος Αραχώβης ο δρόμος η πλατεία οι φύλακες οι φύλακες οι φύλακες της πόλης οι φύλακες της πόλης δικάζουν οι φύλακες της πόλης δικάζουν όποιον δεν είναι ίδιος μ’ αυτούς το βλέμμα τους φυλακίζει την εικόνα μου κρέμονται στη φόδρα του φορέματος ακινητοποιούν το κινητό στ’ αφτί μου στήνουν αφτί στα λόγια μου το βήμα μου ακολουθούν στο ρυθμό μου πατινάρουν η αμηχανία μου δραπετεύει από το υπόγειο νοτιοανατολικό μου βλέμμα καθηλώνεται στην άκρη των ποτών τους μετεωρίζεται στην κάπνα των τσιγάρων τους χάνεται στη στροφή το δέντρο η καρδιά της πόλης η στροφή η στροφή εξουσιάζει τον δρόμο στεγνός ο αέρας ο άνεμος δειλός άνθρωποι κουβέντες τραπέζια ο δρόμος η Ελλάδα των καρτ ποστάλ και των εσωτερικών διαδικασιών ανασκαλεύει στα όρια δύο καθέτων τις ορμές της η φωνή η φωνή απλώνει χέρι μίμηση πράξης εξαθλίωσης βοηθήστε με που... το αίτημα υποβάλλεται το αίτημα αποβάλλεται η φωνή μηρυκάζει λόγια οργής δήθεν δήθεν οργή δήθεν λόγια-μίμηση πράξης εξαθλίωσης χάνεται στη στροφή ο δρόμος ο δρόμος ένας υπόνομος η σκιά ο λυγμός βγαίνει από το σκοτάδι δεν έχει πρόσωπο δεν έχει μορφή δεν έχει χέρια είναι σκιά δώστε μου κάτι... ένα άδειο κορμί ο υπόνομος η άλλη φωνή η αγωνία

η φωνή γαντζώνεται στη ψυχή μου λαιμητόμος της συνείδησης μου η κραυγή το γέλιο κρυσταλλώνεται σπάει σε κομμάτια ο υπόνομος το ρουφά το κεφάλι μου κόβεται κυλάει στη σχάρα σφαχτάρι η χαρά να χαθώ να χαθώ ο κάδος σκοτάδι το σύνθημα σκοτάδι η γωνία φως λιγοστό Αραχώβης να σηκωθώ να σηκωθώ να σηκωθούμε ένα άδειο κορμί η σιωπή των ανθρώπων η πόλη ._

τα χνούδια απ’ τις λεύκες
μπλέκονταν στις βλεφαρίδες μου

τέσσερα μετέωρα κουδουνίσματα και...
παγωμένοι χειμώνες κι άνυδρα φθινόπωρα
συνωστίστηκαν στην πρώτη αυτού του καλοκαιριού
ευτυχώς ο Μάης, ατίθασος, δραπέτευσε
δίνοντας άφεση με υγρά πρελούδια
στην εισαγωγή και το τέλος
μιας παράξενης άνοιξης
άραγε, θ’ αρκούσαν δυο εμφυτεύματα αγάπης
να δέσει ο αρμός του παρελθόντος
μιας ζωής σε εκκρεμότητα;

εδώ, αν ρωτάς γι αυτό, η ζωή κυλά
χορωδίες κοτσυφιών ξυπνούν τα πρωινά μου
οι μαργαρίτες άνθισαν
οι παπαρούνες σώθηκαν
ελάχιστες απομείνανε
το χαμομήλι άνθισε στην ώρα του
μοσχοβόλησε ο τόπος
– μια στιγμή ξεγελαστήκαμε και μας βρήκε ο ήλιος
χαμογελώντας –
μαράθηκε γρήγορα
κανείς δεν έσκυψε να το μαζέψει
μηχανές το άλωσαν αργότερα
τα χνούδια απ’ τις λεύκες
μπλέκονταν στις βλεφαρίδες μου
ευτυχώς ο Μάης έβρεξε και το βλέμμα μου καθά-

ρισε
μα ήταν σα νά ’φυγε ένας φίλος
τόσο θα τό ’χα ανάγκη αυτό το βλεφαρομπέρδεμα
εγώ; εγώ έγινα επικίνδυνη
οδηγώ σε μετωπική με το ρεύμα
επιχειρώντας να δικαιολογήσω την τάση
με κινήσεις του χεριού τέτοιες που δηλώνουν
σαφώς το αλλού της ύπαρξής μου
περιβάλλομαι από ανθρώπους μπερδεμένους
και χαμένους
τίποτε δεν σπάει τη σιωπή του πανικού
ακόμη κι η αμηχανία απόκτησε άλλο χρώμα
μπλαβί
αυτό του νεκρού από καρδιακό αιφνίδιο
λυπάμαι τις πεταλούδες
δεν ξέρω πως μπορούν να ισορροπούν τις πτήσεις
τους ανάμεσα σε φωνές υστερίας
μα ναι! υπάρχουν ακόμη πεταλούδες
ξέχασα να στο πω;
είδα μια προχτές με καφέ λαμπερά φτερά
και κίτρινες πινελιές κοντά στις κεραίες της
και πορτοκαλί πιτσίλες πιο πίσω
αναρωτήθηκα
ποια μέρη της φύσης έχουν τα χρώματά της
δεν πρόλαβα να σκεφτώ
έπρεπε να προχωρήσω
η καθυστέρηση κρίθηκε αδικαιολόγητη
ως εκ της αιτίας της
συχνά μου ζητούν να απολογηθώ για επιλογές που

δεν μού ανήκουν
δίχως να κάνουν τον κόπο να με ρωτήσουν πρώτα
αν τις υποστηρίζω
τότε κι εγώ πεισμώνω και παίρνω το μέρος τους τι-
μωρώντας τον εαυτό μου με την επιθετικότητά τους
δεν ξέρω γιατί το κάνω
ελπίζω να βρω κάποτε την ευκαιρία να ειρωνευτώ
τη βιασύνη τους να μιλούν με στερεότυπα

τίποτε δεν σπάει τη σιωπή του πανικού

ακόμη κι η αμηχανία απόκτησε άλλο χρώμα
μπλαβί
αυτό του νεκρού από καρδιακό αιφνίδιο
λυπάμαι τις πεταλούδες
δεν ξέρω πως μπορούν να ισορροπούν τις πτήσεις
τους ανάμεσα σε φωνές υστερίας ._

ένα ποίημα κι ένα ρόδι λεκές
στην κατηφόρα της τσουλήθρας

στιχηδόν

[επειδή οι σκέψεις δηλώνουν αδυναμία
να στοιχηθούν οι λέξεις]

α! να παίζουν οι λέξεις το κρυφτό
και πως τα νοήματα ν’ αλλάζουν
με τούτον και τον άλλο προσδιορισμό
ν’ αντιμάχονται στην κυριαρχία!

κι άλλο α!
στο δίκιο πού ’χαν οι λέξεις
να σε κρατούν ώρες κοντά τους
να πολεμάς νοήματα να δώσεις στα περιεχόμενα
διαλέγοντας επίθετα προσεχτικά και όρους
σκυμμένος πάνω τους σα μύστης
ορθολογιστής εσύ και τελεστής
κι εγώ
όπως μ’ αποκάλεσες
στιχοπλόκος της λεξιλαγνείας
ακατάλληλη για τους καιρούς...

κι αυτοί!
ανήλικοι να παραμένουν στους αιώνες
παιδιά που παίζουν
σαν κορίτσια:

“η Μαρία, μάννα, μ’ έχει φίλη”
και την άλλη πάλι, όχι
ή σαν αγόρια...
να χτυπιούνται
στ’ όνομα της ηθικής της μάννας τους
των άλλων αμφισβητώντας
κι ύστερα πάλι
να βαφτίζονται σε μια φιλία
επιρρεπή στην αμφιλογία...
μικροί τιτάνες
ορίζοντας και διεκδικώντας την επικυριαρχία...

κάπου ξεχάστηκε ένα ακόμη, α!

μερικοί λένε πως το είδαν να παίζει στις τσουλή-
θρες της παιδικής χαράς
άλλοι πάλι ισχυρίζονται πως σταμάτησε κρεμα-
σμένο στο βυζί της μάννας του
να με κοιτά ρουφώντας με δύναμη
μεγάλες γουλιές γάλα

...ένας κότσυφας μαρτύρησε πως το είδε να παίζει
“βαρελάκια” στη κατηφόρα της πέρα γειτονιάς
η μάννα του, τού έχει απαγορεύσει να πηγαίνει
κείθε, ψιθύρισε ένας σπουργίτης κι ύστερα πέταξε
να πάει να το βρει
ένα μυρμήγκι έμοιαζε κάτι να κρύβει στη μικρή
κοιλιά του
σπόρος ήταν

τελικά το α! βρέθηκε!
σε μια τούφα μέσα στα γνήσια μαύρα μαλλιά σου
να αυθαδιάζει στη λευκότητα των δικών μου ._

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΑΣΗΜΙΝΑΣ ΛΑΜΠΡΑΚΟΥ
νοτιοανατολικό βλέμμα
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΨΗΦΙΑΚΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΣΙΛΗ ΛΑΛΙΩΤΗ
ΜΕ ΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΚΑΙ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
ΤΟ ΜΑΪΟ ΤΟΥ 2014

Τόσο γαλάζιος ο ουρανός! Πώς να τον ζεστάνω; αναρωτήθηκε κι ευθύς ζωγράφισε ένα γκρίζο σύννεφο να εκλιπαρεί αγάπη…

